

La frase del dia

“[Mandela] ens ha ensenyat com viure junts i a creure en nosaltres mateixos i en cadascun de nosaltres”

Desmond Tutu, ARQUEBISBE EMÈRIT I PREMI NOBEL DE LA PAU

A la tres

Xevi Xirgo xxirgo@elpuntavui.cat

La llei Wert, al cinema

Aquesta setmana, ni una. Ni una estrena en català a les cartelleres de cinema en un cap de setmana llarg i a les portes de Nadal. Ens queixem de la llei Wert, de l'espanyolització dels escolars catalans que vol fer el ministre i, quan acabem de protestar, després ens n'anem al cinema i ens ho empassem tot en castellà. Ves quin remei, diran vostès. I és evident. La llei Wert que ens volen aplicar a l'escola i que tant ens molesta, fa temps que ens l'apliquen a les sales de cinema. I per més lleis que aprovem, per més que anem dient que un dia o altre això es normalitzarà, per més que cada dos per tres surti el conseller de torn a anunciar-nos una nova llei que ho corregirà, la veritat és que l'oferta de cinema en català no arriba al cinc per cent de mitja-

“Si el ministre hagués de decidir el percentatge de català al cinema, segur que ja li estaria bé el que tenim”

na. El cinc per cent! I moltes setmanes a la immensa majoria de les sales el percentatge de pel·lícules en català és del zero per cent, rodó. D'acord que ara hi ha més cinema en català, que hi ha més productores d'èxit i que estem

assolint molts bons nivells, però això és una altra cosa. Si Wert no sabés quin és ara la situació del país i fos ell qui hagués de decidir quin percentatge de català hi ha d'haver a les sales de cinema de Catalunya, segur que apostaria per una cosa similar a la que ja tenim. Poc català, i poques versions catalanes que, a més, s'exhibeixen en sales poc centrals i sovint durant un període més breu que les castellanes. I nosaltres contents, que no ens toquin les escoles. Que si volem una pel·lícula en català el que fem és pagar-nos el doblatge i després els consellers del ram de torn vinga a vendre-ho com un gran èxit. Jo no sé el que passa a llocs com Finlàndia, Bèlgica o el Quebec, per citar-los algunes comunitats lingüístiques en situacions similars, però ho intueixo perfectament. I sé que vostès també.

EDITORIAL

L'home que va rescatar la dignitat

Nelson Mandela, el primer president negre de Sud-àfrica, era una personalitat creditora de molts adjectius positius: pragmàtic, realista, coherent, honest i carismàtic. Els que el van conèixer més bé afegeixen que, per sobre de tot, era un polític magnànim. A diferència del que passa en altres països africans i en altres molt més pròxims a Catalunya, quan va arribar al màxim poder no el va utilitzar per venjar-se d'aquells que l'havien mantingut a la presó entre els anys 1962 i 1990, sinó per cicatritzar ferides, mirar cap endavant i treballar per la reconciliació. Amb aquest tarannà realista, Nelson Mandela no només va liquidar la política de segregació racial sinó que va conjurar el perill dels extremismos que haurien pogut fer naufragar la democràcia i portar el país cap a una guerra civil. Era un risc cert, tal com es va comprovar en els anys anteriors a l'accés de Mandela a la presidència.

La seva lluita abnegada i pacífica el va convertir en un exemple per a tots aquells que, en qualsevol lloc del món, treballen per una societat justa i democràtica amb l'únic recurs de la raó i dels arguments. Però qualsevol polític, per moltes qualitats que tingui, no deixa de ser un home sol, i el poder és sempre un joc d'equilibris. Mandela era, a més, pragmàtic. Sabia que el canvi que liderava era aclamat però fràgil, i que una involució, amb resultats tràgics, era possible segons quines decisions adoptés, sobretot a l'àmbit econòmic. Sud-àfrica viu ara greus problemes econòmics i socials. Com molts altres països a tot el món. Però Mandela va aconseguir quelcom molt important: va retornar la dignitat a tots els seus compatriotes, fos quin fos el color de la seva pell. I, amb els sud-africans, a la humanitat sencera.

Xocolata Espessa

Un futur de via única

Encara hi ha qui pensa que tindrem dues o tres vies per triar a l'hora de decidir el nostre futur. Beneïts. El projecte col·lectiu anomenat Espanya és un tren al qual ens van obligar a pujar fa 300 anys, però que quan vam tenir oportunitat de baixar-ne, vam decidir continuar el viatge, especialment quan es va aprovar la Constitució de 1978 i vam creure que tindríem accés als vagons de primera classe. Ens vam equivocar, i ara aquest tren ha decidit agafar la màxima velocitat per la via única de l'Espanya centralista de sempre. L'informe Cora ens ha deixat ben clar aquesta setmana que les anomalies creades per una Transició que va fer massa "concessions" als catalans es corregiran ben aviat. Tot el poder tornarà cap a Madrid i les institucions de l'Estat. Per això l'informe parla d'un bon grapat d'organismes a suprimir, però només esmenta les diputacions provincials en cinc ocasions en més de 700 pàgines, i no pas per suprimir-les, sinó per reforçar-les. Per completar el panorama, Rajoy va fer d'adolescent entremaliat i va penjar un vídeo a You Tube per deixar clar que la Constitució és la nostra presó i que no hi ha cap voluntat real per canviar-ne ni una coma. El PSOE avala. Pere Navarro *forever alone*.

Només ens queda, doncs, saltar d'aquest tren Espanya abans que agafi més velocitat. Patirem algunes contusions en la rebregada, és clar, i ens emplenarem de pols, però hem de saltar al més aviat possible, perquè un cop el tren Espanya agafi velocitat, ja ens serà impossible saltar.

Germà Capdevila

Les cares de la notícia

PRESIDENT ESPANYOL

Mariano Rajoy

Consens constitucional

La Constitució és intocable. Aquest és el missatge que el PP no s'ha cansat de repetir fins ahir, quan el president espanyol va obrir la porta a possibles canvis, això sí, sempre que hi hagi un ampli consens. Un cop d'efecte sense més en boca d'algú que no fa del consens la seva manera de fer política.

PRESIDENT ECOM

Antoni Guillén

Defensa dels discapacitats

La federació que agrupa 188 associacions –157 de les quals catalanes– de discapacitats físics lluita contra la invisibilitat del col·lectiu i per defensar els seus drets, i ara també per evitar que tots aquells avenços socials aconseguits en els darrers anys no s'esvaeixin a causa de les retallades.

MINISTRE D'HISENDA I ADMINISTRACIONS PÚBLIQUES

Cristóbal Montoro

Hisenda socialista

El titular d'Hisenda ha negat que hi hagi una caça de bruixes darrere les 29 destitucions a la Unitat de Grans Contribuents de l'Agència Tributària, ara bé, explica que amb els canvis ha descobert que la majoria dels destituïts eren socialistes. Una casualitat que no s'empassa ningú.

